

САМОСТІЙНА РОБОТА ЯК ОДИН ІЗ ВИДІВ АКТИВІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ МАТЕМАТИКИ

Питання активізації навчання належать до найбільш актуальних проблем сучасної педагогічної науки і практики. Реалізація принципу активності в навчанні має велике значення, оскільки навчання і розвиток носять діяльний характер, і від якості навчання залежить результат, розвиток і виховання студентів.

Вагомого значення проблемі активізації навчально-пізнавальної діяльності учнів та студентів надавали у своїх працях вчені, методисти, психологи: С. Т. Шацький, А. С. Макаренко, В. О. Сухомлинський, О. І. Білецький, О. Ф. Музиченко, Б. Г. Грінченко, Л. С. Виготський, О. М. Леонт'єв, Н. В. Менчинська, С. Л. Рубінштейн, А. М. Алексюк, С. І. Архангельський, В. М. Вергасов, В. М. Володько, І. А. Зязюн, П. Г. Лузан, Н. Г. Ничкало, Р. А. Нізамов та ін. [2].

Ставлення студентів до навчання зазвичай характеризується активністю. У структурі активності виділяються такі компоненти: готовність виконувати завдання; свідомість виконання завдань; систематичність навчання; прагнення підвищити свій особистий рівень тощо [1].

Критеріями активізації навчально-пізнавальної діяльності студентів у вищому навчальному закладі є: формування пізнавального інтересу до предметів, підвищення активності у процесі навчання, прояв самостійності в навчанні, прояв пізнавальної самостійності, розв'язування професійно спрямованих завдань дослідницького характеру [3].

Одним з найбільш складних моментів організації навчального процесу з методики навчання математики і разом з тим однією з найбільш ефективних форм навчання студентів, в тому числі і в питаннях активізації навчання є самостійна робота, яка базується на активній навчально-пізнавальній діяльності. Самостійне вивчення окремих питань, тем, розділів дисципліни не тільки виробляє у студентів навички роботи з навчальною і науковою літературою, але і сприяє формуванню власного погляду, думки, спонукає до пошуку нетрадиційних шляхів розв'язування завдань. Правильно організована самостійна робота студентів при вивченні методики математики робить їх активними учасниками навчального процесу.

Підвищення ефективності самостійної роботи можливе за умов ретельного відбору тем, що виносяться на самостійне опрацювання. При цьому викладач повинен враховувати як можливість студентів самостійно опрацювати дану тему, так і наявність навчально-методичного забезпечення. Крім того, в організації самостійної роботи, слід виділити такі важливі компоненти як диференційований підхід у підборі завдань та постійний контроль за роботою студентів [3].

Форми організації самостійної роботи на заняттях з методики навчання математики можуть бути різноманітними: виконання домашнього завдання, складання і написання планів-конспектів на задану тему, розробка опорних конспектів з тем, які виносяться на самостійне опрацювання, глосарію термінів з теми, виконання студентами різнорівневих тестових завдань, тощо.

Кожна із цих форм в організації вивчення методики математики дозволяє в тій чи іншій мірі розвивати пізнавальну активність студентів.

Під час проведення практичних занять з методики математики доцільно застосовувати такі типи самостійних робіт: а) репродуктивні; б) частково-пошукові або евристичні; в) дослідницькі.

Репродуктивні самостійні роботи включають у себе задачі та вправи, що вимагають типових методів аналізу і розрахунків. Вони призначені для опанування студентами навчального матеріалу, що передбачений програмою.

Зміст частково-пошукових або евристичних самостійних робіт спрямований на поглиблення та розширення математичних та методичних знань студентів. Значно активізують діяльність студентів завдання, що вимагають вміння застосовувати математичні методи та прийоми до розв'язання задач професійного спрямування. Складені задачі імітують реальне дослідження явищ і процесів, але мають дещо спрощений характер.

У процесі вивчення курсу доцільно використовувати дослідницькі самостійні роботи, які включатимуть: добір історичного матеріалу: повідомлення, задачі, персоналії; добір задач до розділів ШКМ; визначення мети і змісту теми ШКМ; розробка плану конспекту уроку з використанням історичного матеріалу.

Таким чином успіх навчання в решті решт визначається ставленням студентів до навчання, їх прагненням до пізнання, усвідомленням і самостійним оволодінням знаннями, уміннями та навичками, їх пізнавальною активністю.

Список використаних джерел:

1. Чепурний В. І. «Активізація навчально-пізнавальної діяльності студентів» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mp2.umo.edu.ua/wp-content/uploads/2012/04/Чепурний>.
2. Виговська С. В., Приймак О. В., Івасик Т. О. Активізація навчально-пізнавальної діяльності студентів: теоретичний аспект [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://elibrary.nubip.edu.ua/9567/3/S.Vygovsjka_O.Prymak_T.Ivasyk_.pdf
3. Поселюжна В. Б. Активізація навчально-пізнавальної діяльності студентів на заняттях з вищої математики [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.confcontact.com/2008oktlnet_tezi/mm_posel.php